

er den Praksis, der bliver slaaet fast, og det er det, vi selvfølgelig kunne vente os i Fremtiden, at naar en Regering ikke kan faa, hvad den ønsker, vil den i Henhold til, hvad der nu er slet, sige: Saa maa vi gaa den samme Vej, som man er gaaet i disse Aar; vi ville føre vor Vilje igennem. Men noget saadant kan jeg selvfølgelig ikke være med til. Der henvises til, at der foreligger en Resolution, som skal begrænse Regeringen i saa Henseende. Jeg vil med Hensyn til denne Resolution, som ikke foreligger til Forhandling, og hvorom jeg senere, naar den ligger for, vil komme til at tale, sige, at der ikke er mindste Spor af Garanti deri. Derjom Grundlovens § 49, som taler udtrykkeligt og tydeligt om, hvorledes Statskassen kan benyttes, og hvortil Regeringens Magt gaar, ikke skal respekteres, saa tror jeg aldeles ikke, at den Resolution, der jo ikke har Spor af Livskraft, ikke har Spor af bindende Kraft for nogen, indeholder nogen som helst Garanti for, at vi ville komme ind i andre Tilstande end dem, vi nu have levet under i en Række af Aar. I det hele taget ved man jo slet ikke, hvor langt denne Overenskomst, dette Forlig rækker, som her bliver indgaaet ved Vedtagelsen af Finanslovsforslaget. Vi hørte den højtærede Finansminister sige, at Forudsætningen var den, at ogsaa Hærløven blev vedtagen. Afstemningen over Finanslovsforslaget rækker altsaa ikke alene til Finansløven men ogsaa til Hærløven. Rækker den ikke langt længere, og hvor langt rækker den? Jeg ved intet om, hvor langt den rækker, men jeg ved, at naar jeg ser hen paa de Betænkninger, der ere afgivne over de provisoriske Foranstaltninger, som jo have været gemte her oppe i Landstinget i en Række af Aar, naar jeg ser hen paa den Betænkning, der er afgivet over Provisoriet om Ansvar for Dagblade og Ugeblade, ser jeg, at Højre ikke alene vil holde fast paa, hvad Regeringen har gjort tidligere paa dette Omraade, men ogsaa vil stærke disse Foranstaltninger yderligere i reaktionær Retning. Hvis det er Besen, ad hvilken vi skulle føres fremad, hvis det er den Vej, vi skulle vandre, med yderligere krasse, reaktionære Foranstaltninger, er det endnu mere en Bevæggrund for mig til at sige, at hvad her foregaar, er et Nederlag for Befolkningen, et Nederlag for Rigsdagen, og at det er en Sejr for den Regering, der egenmægtig har regeret i saa mange Aar. Jeg kan i Henhold til disse Udtalelser ikke stemme for det foreliggende Finanslovsforslag og vil ikke give det min Stemme.

Det. Hansen: Det er klart nok, at den Beslutning, vi tage i Dag, gør foreløbig Ende paa den Konflikt, der har bestaaet herhjemme i de sidste 9 Aar. Vi komme ind i regelmæssige Tilstande; der begynder en ny Æra. Det vilde jo i og for sig være overmaade glædeligt; Arbejdet paa forfatningsmæssig, regelmæssig Maade vilde jo være et stort Fremstridt mod, hvad vi have levet under i de sidste 9 Aar. Jeg skulde heller ikke i og for sig beklage, at der kom en Ende paa Striden, hvis man kunde sige, at man havde den fjerneste Garanti for, at den samme Ting ikke kan begynde igen, naar det skal være. Jeg mener naturligvis ikke dermed, at det nuværende Ministerium eller et muligt efterfølgende Ministerium — vi vide jo ikke, hvad vi saa — skulde i de første Aar atter begynde at tage Striden op og føre den ud i provisoriske Former. Men jeg maa sige, at, naar der en Gang ad Aare paa ny opstaar et Konfliktspørgsmaal, naar der fra de Samfundslag, som Regeringen repræsenterer, kommer en Sag frem, som de ville kalde for deres Livssag, saaledes som vi have set det med den Livssag, der har spillet en saa stor Rolle i de forløbne Aar, og naar saa Folketinget eller muligvis Landstinget modsatte sig det nogenlunde paa samme Maade som hidtil, saa ser jeg ikke, at der er den fjerneste Garanti imod, eller at der skulde være noget til Ginder for, at en saadan Regering atter vilde gribe til de provisoriske Waaben. Det er jo naturligt, at den Regering, der har paataget sig at regere, vil sætte sin Vilje igennem; det er jo en menneskelig Strøbelighed, man alle har, især en stærk Regering. En Mand, der sætter sin Ære i at føre sin Vilje igennem, vil ikke finde sig i, hvad man kalder parlamentariske Nederlag, og naar man saa har et saa lysende Eksempel, som Ministeriet Estrup har givet, vil Fristelsen være saa overmaade stor, at jeg ikke ret ser, hvad der skulde afholde derfra. Der er ingen Tvivl om, at Ministeriet Estrup for saa vidt har ført sin Ærig igennem; det har ikke alene regeret provisorisk i 9 Aar, men det har i den Tid ført meget gennemgribende Foranstaltninger igennem mod Folketingets Botum og Vilje. Det ender saa med, at Ministeriet gaar ud af Rampen paa den glimrende Maade, vi her se: faar en Rigsdagsbevilling, som det kan nøjes med, og faar i Virkeligheden en Sanction for de Foranstaltninger, som Folketinget hidtil har modsat sig. Det maa egentlig være en mærkelig Tilstand for den højtærede Regering og navnlig f. Eks. for den ærede